

בס"ד. השלמה לשיחת שבת בראשית ה'תנש"א.

— התוועדות א' —

בלתי מוגה

א. התוועדות זו קשורה לכל לראש עם יום השבת, שבת בראשית, וקשורה גם עם ערב שבת, שהתחלתו ביום הרביעי ("קמי שבתא"¹), ועאכו"כ יום חמישי ויום ששי (ערב שבת ממש) – שמע"צ ושמח"ת, אשר, מיד לאח"ז נכנסים ליום השבת, "אסרו חג"².

ובנוגע לסדר הדברים: מחד גיסא – כיון שענין השבת הוא תדיר, הרי תדיר ושאינו תדיר (שמע"צ ושמח"ת) תדיר קודם³, אבל לאידך גיסא – מצד החידוש דשמע"צ ושמח"ת יש בו חביבות מיוחדת, ומצינו שכל החביב קודם לברכה⁴, קדימה גם לגבי דבר התדיר.

ובפרט שבנדו"ד שייך יום השבת עצמו לשמע"צ ושמח"ת – להיותו "אסרו חג", שקשור ("אסרו" מלשון אגודה וקשירה) לחג, ולא עוד אלא שהקשר לחג הוא "בעבותים" ("אסרו חג בעבותים"), "בחבלי עבות", כלומר, בקשר אמין וחזק⁵.

ובכל אופן ידובר עתה אודות ענין השייך לשניהם (לשמח"ת ולשבת בראשית) – הקשר והשייכות שביניהם, כדלקמן.

ב. [המשך השיחה – נכלל בקונטרס משיחות שבת בראשית ס"א-ד].

בסוף ס"ד, בביאור ב' הקצוות שבשמח"ת:

ויש להוסיף, שמצינו עד"ז גם בשלמי שמחה שמקריבים ביו"ט – ש"שלמים יש בהם שלום למזבח ולכהנים ולבעלים"⁶, ב' קצוות, ממזבח עד לבעלים, ועד"ז בנוגע לחלק דהכהנים ("המורם מהם") ש"נאכל לכהנים לנשיהם ולבניהם ולעבדיהם"⁷, מן הקצה אל הקצה, מכהן עד לעבד כנעני (שלו).

(1) פסחים קו, סע"א.

(2) וגם בארץ ישראל שאסררהג ה' בערב שבת – הרי ביום השבת נעשית העלי' והשלימות ("ויכולו") דכל ימי השבוע, כולל ובמיוחד שמע"צ ושמח"ת (ביום חמישי), ואסרו חג (ביום ששי).

(3) ברכות נא, סע"ב. מגילה כט, סע"ב. ועוד.

(4) ראה ברכות מא, א.

(5) ולהעיר גם מהמשך וסיום הכתוב "עד קרנות המזבח" – כמובן גדול העילוי שנעשה ע"י

השייכות למזבח (ועד שמצינו בכמה סיפורים בתנ"ך שהאחיהו בקרנות המזבח קשורה עם ענין של הצלה (ראה לדוגמא מ"א ב, כח"כט, ובמפרשים)), במכ"ש וק"ו מהא ד"כל הנוגע במזבח יקדש", נגיעה בלבד, ועאכו"כ באופן של קשירה, וקשירה בעבותים.

(6) תו"כ ופרש"י ויקרא ג, א.

(7) כפי שאמרנו היום (ככלל יום) במשנת "איזהו מקומן" (ובחס פ"ה).

[בסיום הענין, בהמשך לביכורים שנקראים ראשית, אמר:]

ולהעיר מהמשך וסיום פרשת ביכורים (ווידוי מעשרות, כולל גם ביכורים⁸) – "השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך את ישראל גו"⁹, ודרשו חז"ל "כל השקפה שבתורה כו' וזה לשון ברכה"¹⁰, ויתירה מזה – שעייז "הופכים את הקללה לברכה"¹¹, שגם הענינים הבלתי-רצויים הם ברכות (כמודגש במעלת התשובה¹² שזדונות נעשו לו כזכויות¹³), וע"ד פתגם אדמו"ר האמצעי: "כשאבא – אבינו שבשמים – קורא לא נשמעים קללות"¹⁴, ואדרכה – שומעים ברכות, בטוב הנראה והנגלה.

ויה"ר – והוא העיקר – שבקרוב ממש יקויים מ"ש¹⁵ "כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלקיך נותן לך נחלה וירשתה וישבת בה ולקחת מראשית כל פרי האדמה וגו' והלכת אל המקום אשר יבחר ה' אלקיך לשכן שמו שם" – לבית המקדש השלישי, ובאופן שלא יצטרכו להמתין "שבע שכבשו ושבע שחלקו"¹⁶, כיון שהירושה והישיבה בכל ארץ ישראל בשלימותה (כולל גם ארץ קניזי וקדמוני, ארץ עשר אומות¹⁷) תהי' תיכף ומיד, וכן לא יצטרכו להמתין משך זמן לבנין ביהמ"ק, כיון ש"מקדש העתיד שאנו מצפין בנוי ומשוכלל יגלה ויבוא מן השמים, שנאמר¹⁸ מקדש אדני-כוננו ידיך"¹⁹, שכבר מוכן ("כוננו" גם מלשון הכנה) ובנוי ע"י הקב"ה, ו"בשתי ידיים" (כפי שלמד גם בן חמש למקרא²⁰ בפירוש רש"י: "מקדש בשתי ידיים, ואימתי יבנה בשתי ידיים, בזמן שה' ימלוך לעולם ועד (כהמשך הכתובים), לעתיד לבוא שכל המלוכה שלו").

ובהדגשה יתירה בעמדתנו ביום השבת, מעין ודוגמת "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים"²¹, ובפרט יום השבת שבא בהמשך ובסמיכות לשמע"צ ושמח"ת [ויתירה מזה: קדושת השבת שמתחילה מבעוד יום (תוספת שבת) – ע"י פעולתן של נשי ישראל בהדלקת נרות שבת²² – ישנה כבר בשמע"צ

(8) ראה פרש"י תבוא כו, יג.

(9) תבוא כו, טו.

(10) ירושלמי מע"ש פ"ה ה"ה.

(11) שמו"ר רפמ"א.

(12) כולל גם התשובה דצדיקים – "לא תבא צדיקיא בתיובתא" (ראה זח"ג קנג, ב).

(13) יומא פו, ב.

(14) "היום יום" י"ז אלו. ובכ"מ.

(15) ר"פ תבוא.

(16) ראה פרש"י עה"פ.

(17) ולהעיר מדעת רבי יוסי הגלילי ש"אין מביאין ביכורים מעבר הירדן שאינה ארץ זבת חלב ודבש" (ביכורים פ"א מ"י).

(18) בשלח טו, יז.

(19) פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.

(20) ומספר גם לאחיו הקטנים ממנו.

(21) תמיד בסופה.

(22) ולהעיר, שבהדלקת נרות שבת בשמח"ת שחל ביום הששי מודגש אצל כאו"א מנשי ובנות ישראל שהפעולה דהדלקת נר שבת היא באופן ד"נר דלוק מערב שבת לערב שבת" (כמפורש בנוגע לשרה אמנו (פרש"י חיי שרה כד, סז)) – כי, ביום ששי זה כלוליים כל ימי השבוע, כמודגש בלימוד שיעור חומש היומי (ראה קונטרס משיחות ש"פ בראשית בתחלתו).

ושמח"ת גופא] – שלשה ימים רצופים (ובפעם השלישית), שבזה מודגשת עוד יותר השייכות דשבת זה להגאולה – להיותו יום השלישי, "ביום השלישי יקימנו ונחי' לפניו"²³, "בגאולה העתידה יקימנו .. ונחי' לפניו עד עולם"²⁴, גאולה שאין אחרי' גלות²⁵.

וכן תהי' לנו – שזוכים לגאולה האמיתית והשלימה ביום הש"ק זה,

– דאף שלא שמענו עדיין הבשורה דביאת משיח מאליהו ("לא אתא אליהו מאתמול"), הרי יתכן ש"לכית דין הגדול (בטבריא²⁶) אתא"²⁷. ויש לומר, שמספיקה העובדה שיכול וראוי לבוא לטבריא, ואינו מוכרח לבוא בפועל ממש – ע"ד שמצינו בחג הסוכות (דמיני' אזלינן) שסכך הסוכה צריך להיות מדבר שאינו ראוי לקבל טומאה²⁸ –

וביום השבת עצמו – תיכף ומיד, בשעתא חדא וברגע חדא, כולל גם "שעה" (שעתא) מלשון הפנה²⁹, ובפשטות – "אָז מ'גיט זיך אַ קער" ורואים שמשיח צדקנו בא, וממשיכים ההתוועדות – "קידושא רבה" – ביחד עם הסעודה דלעתיד לבוא, "לחם פנג" (מלשון תענוג, ששייך במיוחד לעונג שבת)³⁰, לויתן ושור הבר³¹ – סעודה גשמית לנשמות בגופים³², בפועל ממש, ותיכף ומיד ממש, והוא העיקר.

* * *

ג. בהמשך להמדובר לעיל בנוגע לאסרו חג – יש להזכיר גם אודות המנהג בשנים האחרונות לערוך כינוס־תורה באסרו חג, ובשנה זו שאסרו חג חל ביום השבת, עורכים הכינוס־תורה למחרתו (כפי שהכריזו לפני"ז).

ובתור השתתפות בהכינוס־תורה יש להעיר בענינא דיומא – החל מענין השייך לאסרו חג עצמו, וגם בענינים השייכים לימים שלפני"ז, כיון שאסרו חג שייך לא רק לשמח"ת, אלא גם לשמע"צ, ולכל שבעת ימי הסוכות שלפני"ז.

ובהקדמה – שסדר העבודה בימים אלה (כבכל עניני העבודה) הוא באופן דמוסיף והולך מיום ליום:

בשבעת ימי הסוכות עצמם ניתוסף עליו מיום ליום, ועד להעילוי דיום השביעי שנקרא הושענא רבה, שבו אומרים גם כל ה"הושענות" שאמרו בימים

(29) ראה לקו"ת דרושי ר"ה סא, א. סג, ד.

ובכ"מ.

(30) ראה זהר פרשתנו מז, ב. ועוד.

(31) ראה ויק"ר פי"ג, ג.

(32) כולל גם קיום היעוד "הקיצו ורגנו שוכני

עפר" (ישעי' כו, יט).

(23) הושע ו, ב.

(24) מצו"ד עה"פ.

(25) מכלילת בשלח טו, א. ועוד.

(26) ראה רמב"ם הל' סנהדרין פי"ד הי"ב.

(27) עירובין מג, ב.

(28) ראה שו"ע אדה"ז או"ח ר"ס תרכט.

שלפנ"ז, וגם "הושענא" דיום השביעי – ריבוי הושענות (בכמות, וגם באיכות), ובריבוי פרטים ופרטי פרטים.³³

ואח"כ ניתוסף עוד יותר בשמע"צ ושמח"ת³⁴ – הן בנוגע להקליטה ("עצרת") דכל עניני חג הסוכות, והן בנוגע להוספה בשמחה³⁵, ששמחת בית השואבה (בימי הסוכות) "לא היו עושין אותה. . כל מי שירצה, אלא גדולי חכמי ישראל. . והחסידים ואנשי מעשה הם שהיו מרקדין כו' אבל כל העם. . כולן באים לראות ולשמוע"³⁶, משא"כ שמחת תורה היא באופן שכל בני" רוקדים ושמחים יחד, ולא עוד אלא שהשמחה עצמה היא באופן נעלה יותר, ועד לשמחה שלמעלה ממדידה והגבלה.

ובהמשך לכל העילויים הנ"ל בא גם אסרו חג, ומעלה מיוחדת בקביעות שנה זו, שבחוץ-לארץ חל אסרו חג ביום השבת, וכאמור, שלכן נערך הכינוס-תורה למחרת אסרו חג, ביום ראשון³⁷. ובהתאם לכך יש להעיר בכמה ענינים השייכים לימים אלה, ובודאי ידונו בזה בהכינוס-תורה.

ד. לכל לראש בנוגע ליום זה עצמו – אסרו חג:

יום השבת הוא אסרו חג בחוץ-לארץ דוקא, כיון שמצד ספיקא דיומא עושים שמע"צ ושמח"ת ב' ימים, יום חמישי ויום ששי, ויום השבת הוא אסרו חג, משא"כ בארץ ישראל שמע"צ ושמח"ת הם ביום אחד, הי' אסרו חג ביום ששי.

ויש לחקור בנוגע לאסרו חג בחוץ לארץ אם משיח צדקנו יבוא בו ביום: האם אומרים שאגלאי מילתא למפרע שיו"ט שני דשמע"צ ושמח"ת לא הי' יו"ט³⁸, ובמילא אין מקום לדיני אסרו חג³⁹ ביום שלאחריו, או שכיון שכבר עשו יו"ט שני של גלויות, עושים למחרתו אסרו חג אף שעכשיו יודעים כבר שאסרו חג הי' שלפניו.

ה. נוסף לזה – יש להזכיר גם המדובר לעיל⁴⁰ בקשר לההמשך והסמיכות דיום השבת (אסרו חג) ליו"ט (שמח"ת):

לאחרי הקליטה ("עצרת").

(36) רמב"ם הל' לולב פ"ח הי"ד.

(37) ראה לקמן ס"ח.

(38) משא"כ באם משיח צדקנו בא בימים שלפנ"ז, החל מיו"ט שני של סוכות, שגם אם אינו יו"ט אלא חול המועד, הרי "חול המועד. . קרוי מקרא קודש לענין קרבנות" (ראה הגה"ה בשו"ע אדה"ו או"ח ר"ס רמב).

(39) ראה שו"ע אדה"ו או"ח סתכ"ט סי"ז.

(40) קונטרס משיחות ש"פ האזינו שנה זו.

(33) ולהעיר, שבתפלה (שזהו"ע ההושענות) שענינה בקשת צרכיו, לא מספיקה בקשה כללית, אלא צ"ל גם בקשה פרטית, בנוגע לכל פרט ופרט.

(34) אף שאין בהם מצות נטילת ד' מינים.

(35) והא בהא תליא – שגודל השמחה היא בגלל הקליטה בפנימיות. ועפ"ז יש לבאר טעם השינוי בנוסח הקידוש והתפלה: "שמיני עצרת החג הזה", ולא חג שמיני עצרת הזה (כמו חג הסוכות הזה) – שמקדימים "עצרת" ל"חג" כדי להדגיש שהשמחה ("חג") היא בגלל (תוצאה שבאה

כשמוצאי יו"ט שחל בשבת – אין מבדילין (משא"כ כשמוצאי שבת חל ביו"ט), כיון שקדושת שבת חמורה מקדושת יו"ט⁴¹. אבל עדיין צריך ביאור בזה שאין עושים הבדלה (לא בנוגע לענין הקדושה, שבוזה ניתוסף עילוי בשבת על יו"ט, ולא שייך לעשות הבדלה, אלא בנוגע) למעלה המיוחדת דיו"ט, שבודאי יש גם מעלה ביו"ט לגבי שבת.

ויש לומר הביאור בזה:

ענינו המיוחד של יו"ט הוא שמחה, וכיון שתכונת השמחה לפרוץ ולבטל גדר והבדלה, כפי שרואים במוחש שכאשר האדם הוא בשמחה אזי משתף אחרים בשמחתו⁴², מובן, שבנוגע לענין השמחה לא שייך "הבדלה".

ו. וענין נוסף בשייכות לימים שלפנ"ד – שמיני עצרת:

שמיני עצרת בחוץ-לארץ הוא ספק שביעי, ולכן אוכלים בסוכה בלילה וביום⁴³, ויש נוהגים (וכן נהגו כמה גם בשנה זו) שגם לפנות ערב (ברגעים האחרונים דשמע"צ) נכנסים לסוכה (ואוכלים או שותים דבר מה)⁴⁴.

ויש לעיין בזה:

אף שבשמע"צ אוכלים בסוכה, הרי, אין מברכים לישב בסוכה, ואין אומרים בברכת המזון "ביום חג הסוכות הזה" (אלא "ביום שמיני עצרת החג הזה"), כדי שלא לזלזל בקדושת היו"ט (כי יום השביעי, שבגלל ספיקו יושבים בסוכה, הוא חוץ)⁴⁵.

ולכאורה, כיון שהישיבה בסוכה היא בעצם בסתירה לשמע"צ, אלא שיש הכרח בדבר מצד ספיקא דיומא – מהו ההידור להוסיף בהכניסה לסוכה (יותר מכפי החיוב דסעודות היום) גם בשמע"צ לפנות ערב?

ועוד וג"ז עיקר: הישיבה בסוכה (גם כשאינ מברכים לישב בסוכה) היא באופן של קביעות, "תשבו כעין תדורו"⁴⁶, וכשמוסיפים בהישיבה בסוכה בשמע"צ שהוא ספק שביעי בגלות, ניתוסף בהדגשת הקביעות דגלות – היפך הרגש ד"אחכה לו בכל יום שיבוא"⁴⁷, שמישיח צדקנו יכול לבוא בשמע"צ, כולל גם ברגעים האחרונים דשמע"צ, באותו רגע שמקפיד להכנס לישב לסוכה?!

[ולמה עיר, שמצינו במדרשי חז"ל⁴⁸ שבביאת משיח צדקנו ישבו בסוכה

(45) ראה נ"כ הטושו"ע שם.

(46) סוכה כח, ב. וש"נ.

(47) עיקר הי"ב מ"ג העיקרים.

(48) ב"ב עה, א.

(41) ראה שו"ע אדה"ז או"ח סו"ס תצא. וש"נ.

(42) ראה בארוכה סה"מ תרנ"ז ס"ע רכג

ואילך.

(43) טושו"ע או"ח ר"ס תרסח.

(44) ספר המנהגים חב"ד ריש ע' 69.

– בסוכת עורו של לוי, אבל, סוכה כזו (שעשוי מעור הדג) אינה ראוי לקיום מצות ישיבה בסוכה⁴⁹, ואכ"מ].

ז. ובהמשך לזה – יש להעיר גם בנוגע לברכת שהחיינו:

בחג הסוכות ובשמע"צ ושמח"ת מברכים שהחיינו ב' פעמים (ובחול"ל גם ביו"ט שני של גלויות), נוסף על ברכת שהחיינו בר"ה (ויוהכ"פ).

ויש לחקור האם יברכו שהחיינו על ביאת משיח צדקנו – דלכאורה, אם מברכים שהחיינו על כל שמחה, בודאי יש לברך שהחיינו על השמחה הכי גדולה דביאת משיח צדקנו⁵⁰.

וכאמור, בודאי ידונו בכהנ"ל בעת הכינוס-תורה, ועוד ועיקר – שהדין בכהנ"ל בקשר לביאת משיח צדקנו יהי באופן שחדורים באמונה ובטחון שמשיח צדקנו בא תיכף ומיד ממש, ללא שהות זמן כלל, גם לא שהות זמן לחגור אבנטו [ועאכו"כ שהות זמן שאילת אבנט מחכירו⁵¹] כדי להיות מוכן לקבל פני משיח צדקנו!

ואז יפתרו כל הספיקות – כיון שימשיכו בכינוס-תורה הכי גדול – הכינוס דכל בני"ל ללמוד "תורה חדשה מאתי" תצא⁵², ובאופן ש"לא ילמדו עוד איש את רעהו גו' כי כולם ידעו אותי"⁵⁴.

ח. ויש להוסיף במעלת הכינוס-תורה בקביעות שנה זו – בשייכות לביאת משיח צדקנו:

בקביעות שנה זו נערך הכינוס-תורה (לא באסרו חג עצמו שחל בשבת, אלא למחרתו) ביום ראשון (כנ"ל ס"ג), שנקרא בתורה "יום אחד"⁵⁵, "לפי שהי הקב"ה יחיד בעולמו"⁵⁶. ובזה מודגשת השייכות לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז יתגלה בכל העולם כולו ש"הקב"ה יחיד בעולמו".

ובהדגשה יתירה ביום ראשון זה שבא בהמשך ובסמיכות לשמח"ת – שאז אומרים "אתה הראת לדעת גו' אין עוד מלבדו"⁵⁷, שאין מציאות אחרת זולתו ית' ("מלבדו"), ובזה ניתוסף עוד יותר – "יחיד בעולמו", ע"ד "אין

52) להעיר שבתביבת "מאתי" כלולים האותיות אל"ף ותי"ו – התהלת וסיום כל אותיות התורה.

53) ישע"י נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

54) ירמ"י לא, לג.

55) בראשית א, ה.

56) פרש"י עה"פ (מב"ר פי"ג, ח).

57) ואתחנן ד, לה.

49) ראה שו"ע אדה"ז או"ח ר"ס תרכט.

50) ראה לב חיים (להר"ה פאלאג'י) ח"ב סמ"ב. ועוד.

51) ובפרט כשמנהגו (של חבירו) לחגור ב' אבנטים*, אבנט א' מבחוץ ואבנט א' מבפנים, כדי להיות חגור באבנט כל היום, וללא חשש דמחוי כיוהרא (ראה גם לקו"ש ח"ט ע' 276).

לבד. חגורה) על המעיל – ודוגמתו בכא"א מישראל, "ממלכת כהנים", "כהנים גדולים" (בעה"ט יתרו יט, ו).

(* כמו הכנה גדול שהי' חגור באבנט על הכתונת. ובהשב האפוד (שאף שהי' מחובר לאפוד ה"ה שש

עוד⁵⁸, היינו, לא רק ש"אין עוד מלכודו", אבל יחד עמו יש מציאות, אלא שאין מציאות כלל, "יחיד בעולמו", וכמ"ש⁵⁹ "מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים", שהמים מכסים לגמרי על הארץ עד שלא רואים מציאות הארץ, אלא מציאות המים בלבד, ובלשון הידוע — שיש הנברא נעשה חד ממש עם יש האמיתי⁶⁰ (כמודגש במיוחד בישראל).

ויה"ר שיהי" כן בפועל ממש ובגלוי, "מראה באצבעו ואומר זה"⁶¹, וב"פ זה⁶², כמ"ש בפסוקי "אתה הראת": "ואמר ביום ההוא הנה אלקיניו זה גוי" זה ה' קוינו לו גוי"⁶³, ומסיימים "נגילה ונשמחה בישועתו", החל מהשמחה דשמחת, ובאופן ש"דוד שמח בשמחת תורה", עד לשמחת הגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא.

ובפרט בעמדנו ביום השבת שלאחרי שמח"ת, שבת מברכים החודש, שבו אומרים כל ספר התהלים⁶⁴ של דוד המלך, נעים זמירות ישראל, עד לסיום וחזרתם "כל הנשמה תהלל יהי הללויה", ולאח"ז אומרים הפסוק⁶⁵ "מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב ה' שבות עמו" [ומ"ש "מי יתן גוי" — אין זה בלשון שאלה ותמיהה, אלא בניחותא, שע"י בחי" מי" נמשכת ונעשית "ישועת ישראל"⁶⁶] — כן תהי' לנו בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, תיכף ומיד ממש, והוא העיקר.

* * *

ט. כרגיל — יעלו עתה אלו שהכינו קנקני משקה, ויכריזו על פעולותיהם, ויזמינו את המסובים כו'.

ועוד ועיקר — שע"ז יתוסף עוד יותר בענין השמחה, "המשמח אלקים ואנשים"⁶⁷, כולל גם ש"משמח את ההעלם וההסתור הנמשך משם אלקים שלא יעלים ויסתיר שיהי' גילוי הפנימיות למטה"⁶⁸, ע"ז שמתגלה ש"הוי' הוא האלקים"⁶⁹.

ובפרט לאחרי תפלת נעילה דיוהכ"פ שבסיומה וחזומה אומרים "הוי' הוא האלקים" ז' פעמים⁶⁹, ולפנ"ז "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" ג"פ,

58) שם, לט. וראה לקו"ש חכ"ה ע' 202	64) חמשה ספרים*, ביחד עם ה"הי רצון" של אחרי כל ספר.
59) ישע"י יא, ט.	65) תהלים יד, ז.
60) ראה ביאורה"ז לאדהאמ"צ בשלח מג, ג.	66) ע"ד המבואר בלקו"ת (במדבר טו, א-ב) בפירוש הכתוב (ואתחנן ה, כו) "מי יתן והי' לבכם זה להם ליראה גוי".
61) ראה תענית בסופה. שמו"ר ספכ"ג. פרש"י בשלח טו, ב.	67) שופטים ט, יג.
62) שמו"ר שם.	68) לקו"ת שלח מב, א. ובכ"מ.
63) ישע"י כה, ט.	69) ראה סה"מ מלוקט ח"א ע' שנט.

(* ובפרטיות יותר — החלוקה לשבעה ימים, ע"ז שבעה ספרים (כמו בס"ת — ראה שבת קטז, רע"א).

ולפנ"ז "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד" פ"א – כולל גם הפירוש ד"שמע ישראל" מלשון אסיפה וקיבוץ, "שיתאסף ויתקבץ פיזור הנפש בחי' ישראל אשר נתפזרו כו"⁷⁰, ועד לשלימות האסיפה וקיבוץ דבנ"י בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, תיכף ומיד ממש.

* * *

י. [לאחרי חלוקת המשקה – אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א:]

ע"פ המנהג בשבת בראשית למכור המצוות⁷¹ – ימכור הגבאי את המצוות כבכל שנה, ויה"ר שיהי' בהצלחה רבה, ובאופן שיומשך על כל השנה כולה.

[לאחרי מכירת המצוות – התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן ניגון הקפות לאביו הרלוי"צ ז"ל, ועמד מלא קומתו ורקד בשמחה רבה.

אח"כ צוה להכריז אודות ההתוועדות השני' (המשך לשמח"ת). ואח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה].

(71) ראה התוועדויות תש"נ ח"א ע' 294 ואילך.

(70) לקו"ת האזינו עב, ב. ובכ"מ.